

Un primer glop de cervesa

La germana menor del vi és una beguda d'alt consum extremadament popular, molt longeva i refrescant que s'adapta a qualsevol lloc

TEXT **LUIS M. ALONSO**

No creguin que menyspreo la cervesa. Si no escric d'ella, com de tantes altres coses en aquesta vida, és per simple ignorància. La cervesa m'agrada però el meu interès cultural per ella es perd després del primer glop que és, sense dubtar-ho, el millor de tots per als que busquem en la seva escuma una companyia refrescant per a la gola. Podria dir que de la cervesa no he escoltat més que rots, però estaria faltant a la veritat. He llegit, per exemple, paraules elogioses del gran Thomas Mann, que va deixar escrit: «Per la meua part, cada dia bec més cervesa rossa a l'hora de sopar, tot just mig litre i el meu humor va canviant. Em vaig calmant, em vaig relaxant i per fi em deixo caure en la meua butaca i em concedeixo encara un petit got mentre penso en com de bé que em sento». Jo, com Mann, també les prefereixo rosses. Les torrades i altres em semblen adequades per a un altre tipus de bevedor exigent. La cervesa és probablement la germana menor del vi. Es tracta d'un invent també molt llonge, la seva història es remunta a més de vuit mil anys, hi ha de fet una primera recepta sumèria, però no ha crescut de la mateixa manera que el seu germà gran.

Les companyies que freqüenten les dues begudes moltes vegades coincideixen però no sempre són les mateixes. En això tenen molt a veure els moments i, sobretot, els estats d'ànim. Un acudeix al vi, generalment, de manera més espiritual. En canvi, la cervesa té un component informal i gamberro que s'exterioritza més en les barres dels bars. Els anglosaxons

la vinculen amb qualsevol tipus de menjar; jo, en particular, en tinc prou amb uns seitons en vinagre, unes gambes a la planxa o una salsitxa. Per a un altre tipus de coses prefereixo diferents companyies. La cervesa, però, i sobretot la rossa, *ale* o *lager*, s'ha adaptat fenomenalment. No coneix països, excepte on està prohibida per la religió, on no sigui una beguda popular. Del Nord al Sud. Serveix per matar la bestiola als dos pols. Sense que calgui entrar a competir amb els txecs, els belgues o els alemanys, un troba gairebé sempre una cervesa potable en qualsevol lloc del planeta. A més, totes s'orinen bé. Com que és d'alt consum popular, no resulta difícil presenciar al voltant d'ella multitudinàries borratxeres i repugnants miccions. A Londres, en la prehistòria, tenia un veí que quan arribava de trasbalsar pels bars a hores intempestives es dedicava abundantment, d'un *flat* a un altre, a regar les plantes amb la minga. Ho feia de manera tan repetida que la precisió era extraordinària. El raig pujava i traspassava la tanca i la petita reixa que dividia els baixos dels predis. Fins que el van enxampar, va tenir oportunitat de perfeccionar la seva tècnica fins a extrems «virgueros». Ningú s'explicava perquè tenint tan a mà el lavabo de l'habitatge pixava en els testos. «És tot la cervesa», em va dir un dia amb certa resignació l'administradora dels immobles. Com que ho feia d'amagat mai va poder presumir de punteria, almenys dins del veïnatge. Probablement li hauria vingut de gust fer-ho per aquesta tendència britànica a fer broma i epatar amb l'escatologia i els seus afins. Però, efectivament, tots vam arribar a la conclusió que era la cervesa, que al Regne Unit per temperatura i qualitat del beuratge guarda, a més, certa relació amb el líquid auri que segreguen els ronyons. La llegenda negra també va acompanyar aquí la popular beguda. En un altre

¶ **«Al contrari que el vi, més espiritual, la cervesa té un component informal i gamberro que s'exterioritza a les barres dels bars.»**

temps, els viatgers romàntics que descendien des del nord a Espanya trobaven a faltar la cervesa dels seus països. Però en qualsevol lloc couen faves, i fa ja dècades que els fabricants nacionals s'han posat al dia pel que fa al llúpul i la malta. Per dir-ho d'una altra manera, les ventrades de *hooligans* de Magaluf o els alemanys que estiuegen a la Costa del Sol opinen diferent que el viatger anglès Richard Ford, que criticava el gust de la cervesa que els mestres de Malines havien introduït al país molts anys abans per ordre de Carles i que únicament començaria a millorar a partir de la segona meitat del segle XIX gràcies als cervesers alemanys i alsacians. En algun racó remot fins no fa gaire es sentia el següent refrany: «Qui nespres menja, i espàrrecs xucla, i beu cervesa, i fa un petó a una vella, ni menja, ni xucla, ni beu, ni fa un petó». No cal fer cas als rots del refranyer, posi-me'n una de ben tirada. ▀